

og kærlighed og interesse, og der synes jeg altså, at man skal ikke lægge for stort beslag på andre menn-esker bortset fra, hvis man er fuldstændig hjælpeløs. Man skal kunne klare en del selv og ta’ det andet som en gave og ikke som en ret.

Og alt det dér med at de unge skal ligge flade i luften for at besøge de gamle, hvorfor kom du ikke i går? og hvorfor tog du ikke lagkage med? aldrig! Der er ingen menn-esker, jeg er så omhyggelig med i mit samvær, som min nærmeste familie. Da er jeg på mærkerne, da er jeg mægtig varsom, de må ikke såres nogensinde.

Det var måske også det, jeg skulle ha’ vist i mit ægteskab: denne utrolige forsigtighed og omhu. Den har jeg også haft de fem gange, jeg har besøgt min søn i New Zealand og mine pragtfulde børnebørn – altså, de er mig så dyrebare, jeg går rundt med vores venskab og samvær som noget skrøbeligt, som ikke må tabes på gulvet. Den holdning faldt mig desværre ikke ind, da jeg var gift.

Men jeg har lært det. Andre mennesker kan jeg måske uafvidende stadig trampe tværs henover og opdage, at der ligger lig bag mig. Men mine børn er jeg varsom med. Uhyre varsom.

Til min forundring er jeg blevet 90, og inderst inde er jeg den samme lille pige. Det ydre forandrer sig, men man har stadig den kerne, der også lå i én som 2-årig. Men med vores vanvittige tilbedelse af ungdom og fysik, da er det barske løjer at blive gammel og rynket og falde sammen. Det hænger sammen med, at alderdommens værdighed findes ikke mere.

Værdighed, værdi og brugbarhed forbindes ikke længere med alderdom. Men rigtig bekymret for udviklingen er jeg ikke. Atombomber, krig og forurening, når det virkelig gælder op ad muren! så kan du tro, de finder på noget. Det har mennesket altid gjort. Og så har kvindebevægelsen gjort en glimrende ting: den har sat manden ind i barneværrelset. Jeg ser sommetider fra min lejlighed nogle unge mennesker med barnevogne sidde ved Søerne, med ryggen til. Og jeg tænker: sikke nogen søde unge koner! og så rejser de sig op, og så har de fuldskæg. Gud hvor er det pragtfuldt.

Sådanne fædre vil ikke fremtidigt sende deres sønner ud til kanonføde. De har hæget om dem, de har kælet for dem, de har taget ansvar for deres skæbne endnu inden de blev født – de ved, de er vidner til et under. Undere slår man ikke ihjel. Min bedstefar havde tretten børn – jeg tror ikke, at han har været alene med ét eneste af dem. Det nye samvær mellem far og barn er nok noget af det smukkeste, jeg har oplevet. De vil ta’ sig sammen, de vil stoppe det lort, som krige er. Så jeg tror ikke, at jorden vil gå under i denne omgang. Livet er for dyrebart.”

P.s. Anne Wolden-Ræthinge hevur givið loyvi til at prenta ”portrettið” í Sosialin.

Jólabýurin í SMS

Líka sum jólamaðurin er jólabýurin í SMS eitt fast afturvendandi tiltak. Myndamaðurin hjá Sosialinum, Jens Kristian Vang, tók hesar myndirnar í gjáramorgunin frá jólastemninginum í SMS

